

အလယ်လှိုင်းအထဲ

၂၀၁၆ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စု

poems, 1990-1991 : myint moe aung
autokinetic drawings, 1990-1995,
graphic design and layout : po po

Our three main national causes

Non-disintegration of the union - our cause

Non-disintegration of national solidarity - our cause

Consolidation of national sovereignty our - cause

Four political objectives

Stability of the state, community peace and tranquillity,
prevalence of law and order

National reconsolidation

Emergence of a new enduring State Constitution

Building of a new modern developed nation in accord with
the new State Constitution

Four economic objectives

Development of agriculture as the base and

all-round development of other sectors of the economy as well

Proper evolution of the market-oriented economic system

Development of the economy inviting participation in terms of
technical know-how and investments from sources
inside the country and abroad

The initiative to shape the national economy must be kept in
the hands of the State and the national people

Four social objectives

Uplift of the morale and morality of the entire nation

Uplift of national prestige and integrity and preservation and
safeguarding of cultural heritage and national character

Uplift of dynamism of patriotic spirit

Uplift of health, fitness and education standards of
the entire nation

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး - ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး - ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။

အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။

နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ

ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း

ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍

စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံး၏ ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်

နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ်မြင့်မားရေး။

အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။

အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။

မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။

တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်မာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

vulgus workshop production # 3
duo show

ALPHABETICALLY ORDERED
AND INDEXED

pred

100

story dance
မြန်မာ့အလင်း
myint moe aung

predatory dance
by Wynn Oxnard

Wynn Oxnard

- 9 - the last supper
- 17 - conspiring against night
- 23 - the contaminated fingers
- 35 - the man with a window
- 45 - crimson roses
- 51 - the plastic skin
- 59 - predatory dance

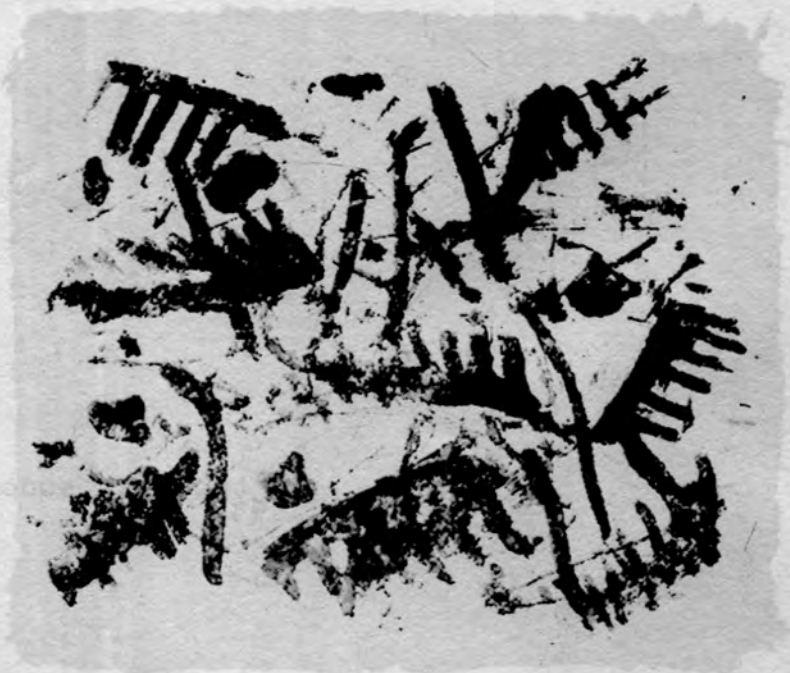
translated by wynn oxnard

the last supper

1990

10 predatory dance

1

All at once , a stale odour emanated from inside a freezer ,
which was a severe shock to him, as in there lay

his **"hopes"** ,the daily diet he lived on.

These "hopes", once lost , were beyond recovery.

Already he had been to the market — places
where they bought and sold hope.

There, *people were all scrambling*

to get the rank-smelling bargains,
which they later would lay on their filthy tables and

ravenously eat up.

Appetizing though this "food" seemed to these people,
the very thought of this nauseating stuff
gave him the creeps ■

How had **God made him** ? He wondered.
For him to build up even a little bit of hope
took **y e a r s** of gathering up:
Some of the hopes he had to lure for days,

using his own **brain as bait** ;
Some he had to unearth from the night-side of the moon ;
And others he received in exchange

for the only "heart" he had.

Now, rotten were all these hopes,
or what remained of them.
And he had got **nothing left** for further exchange.
To him, it seemed out of the question
to visit those rank-smelling bargains.
Staring at the gaping freezer,
he contemplated on how he should prepare his last supper.

2

He popped out from the window,
only to witness the ruins of

his
collapsed
"palace"

among roaring flames.

Everything he had set up so confidently
had fallen to the ground.

Sounds of *allllllllllarmbells*

came hurrying towards him.

Even the floor he stood on would give way at any moment.

“ ”

Overhead, his future was still in flight
on a new pair of gold wings,
heading for the moon.

But even as he watched,
it got hit by an arrow of certain hunters,
and dropped to its death onto a roof of the palace.

3

"Dance. Now!", commanded he.

And masked dreams of his
started entertaining him

with a mad **w a i t** z ■

Now all his doors had been sealed for good
so that no sound of alarm could reach him.

It was as if there had never been
such a thing as the collapsed "palace".

All he had was a **pitch-dark chamber**
with all its doors shut tight.
All he possessed was this cramped chamber
where all the clocks had ceased to tick.

Feeling dull, he would stretch himself out
on a bunk, with a cloud for a bedsheet,
engaging himself in those worn-out excuses and self-deceit,
creating futile dreams.

4

All of a sudden, an ancient tomb burst **open** before him.
His comatose clocks at once
woke up to the physio-time of the outside world.
And in the midst of smoke,

a decaying corpse was seen grinning **at him.**
It was none other than his own "past"
whom he had once buried himself.

All of this was beyond his power of understanding.
How come they kept digging up the buried past ?
Why on earth did they revive what had already been dead ?
Anyhow, a blunder of his, the memory of
which had been haunting him, was here for codemnation.

No use concealing any more.
The rotten "hopes", the collapsed "palace" and
the arrow-hit "future"-- all were back here, confronting him.
His dreams, who had once entertained him,
now crowded in a corner, crying their eyes out.

Struggling and protesting,
he felt the taloned fingers of "past", the corpse,
sink into his throat.
And from his tiny mouth, out spewed bitter,
crimson "**truth**".

conspiring against night

1990

18 predatory dance

For Night they all lay in wait.

Having sharpened their wits and bizarre whimsies /
they chased away a nervously standing dusk.

As soon as Night embraced the earth with
a welcoming caress /
they burst open their insane whimsies ■

Some, craving for a dress made of the moon's skin, /
got their weapons aiming skyward from soaring house roofs.

Some crammed their own bodies into tiny washrooms, / and
gave those an all night beating and washing, /
so as to rid themselves of the monstrous guilts
that blemished their clear conscience.

Some had snooped into the magnificent dreams
created by people asleep, / and
got away with what precious jewels they fancied.

Some floated in the air, /
riding on the clouds of cigarette smoke
they had puffed themselves, / and
going up towards the ceilings. ■

Others dragged the uncivil Truth,
who had been shouting curses at them all day,
off its bed and buried it alive.

Wounded, Night fell down in the midst of her assassins,
got back to her feet,
and hysterically ran on for her dear life.

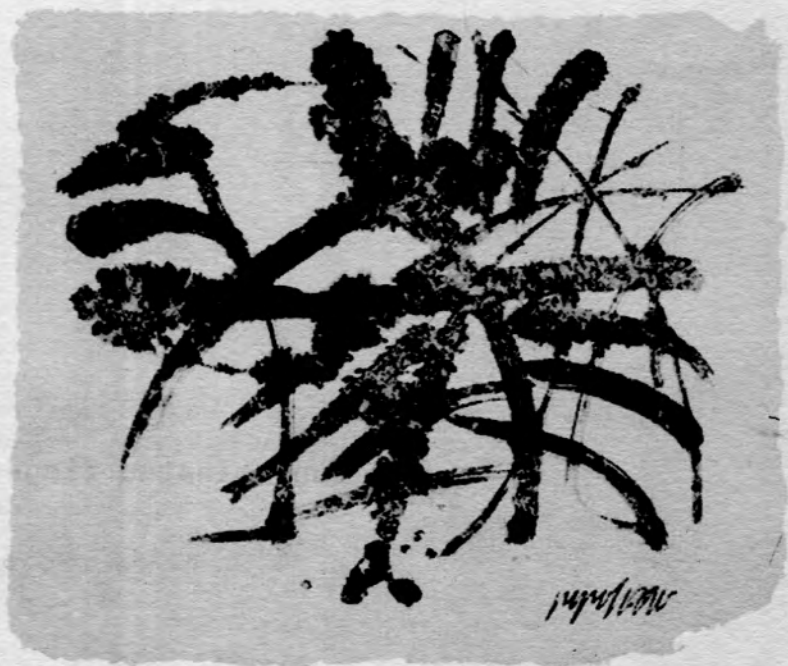
This was the very Night she and I had schemed
to replant some fallen leaves
in their original place on branches.

The next day, the frowning sun stared down intently,
for he found the earth,
which he had dressed up only the day before,
buried under filth and debris once more. ■

~~the contaminated fingers~~
1990

These were made

which are for

10/1/1910

24 predatory dance

1

When the time came,

*the
fingers
began
moving
on*

their own accord ■

First they would scratch tables and walls nearby.

And soon

they would tear my body,
demanding the antidote.

These were none

other than
my own fingers,
which had got contaminated.

One day, without prior notice,
the Creator called on me at my little room.

Although we had no previous dealings whatsoever,
I found his company quite agreeable.

"**A lovely place**", he gently remarked,
looking round the room.

So it should be;
for I had taken great pains to keep my little room in order,
which should please him.

And we had a chat.

It was there and then
that the eyes of the Creator put me under a spell.

How
piercing
the eyes!
were ■

With such a pair of eyes one should certainly be able to see
through anything to the utmost limits.

Yes. And even now he could read my inner thoughts.

" You wish
you had my eyes,
don't you ? "

So it happened
that

momentous^a
compromise was made
in the little room of

mine.

He said he loved my shapely fingers /
and if I consented to serve him with these fingers /
after a period of one year /
his eyes would be mine ■

It was a miracle indeed.

Who

had ever dreamed of

possessing

?

such eyes

The Creator, though a total stranger to me, was certainly

the most magnanimous

I had ever met.

*The very next day
I called on
the Creator
at his place*
as I had promised.

Though the place was swarming with people,
not a sound was to be heard.
No words were exchanged among these people.
All went on with their work in complete silence:

Some were busy washing the locks of hair
on
the
Creator's
head;

some were engaged in massaging his great body and limbs;
and others were occupied with
applying scented cosmetics to his mighty face.

H o w e v e r

they all seemed to be
in awe of the Creator.
What on earth made them fear such an amiable Creator ?

I wondered.

5

Before long
I came to the place
where I was supposed to work.

It was then
that

I
saw
the
strange
stuff.

Strange though the food was,
the Creator was feasting on it with amazing appetite.

***There I also found people
engaged in the same chore
as would be mine:
they were kneading the food for him.***

Disgusting though the work was, I found it quite tolerable.
For the privilege of possessing these eyes,
I was ready to perform even more gruesome tasks.

Thus,

willingly,

I dug my fingers
into the food.

6

A year ,
the mutually agreed period ,
came to an end ,
without a day's absence on my part .

There was
just **one**
disadvantage:

as I had to work for him daily,
I could not keep my room in order, as usual,
and

the room
was
an

awful
mess .

Still,
this was nothing to speak of:
for now

I was the proud possessor of
his eyes.

7

How mysterious nature was !

Everything

I had seen before was

mere ^{but} **superficialities,**

behind which lay the illuminating absolute realities.

How come I had never guessed that?

Although my sight was still a little confused

because

I had not got used to these eyes yet,

I believed

I would soon be all right.

The Creator, with a pair of newly-installed eyes,
kept staring at my fingers.

"Thanks for your reward, Sir " said I.

Then there appeared a grin on his face.

But it was gone in a flash so that I could never discern
what there was behind this grin.

And terrible doubts began to haunt me.

The next day

I learnt

what was behind his grin.

When it was time to feed the Creator,
my fingers started to move on their own accord;
for they had become addicted to the food themselves.
It was the very filth I loathed that they hungered after.
Demanding the only antidote there was,
they went on torturing my body wildly.
The whole room was filled with

s c r e a m s
and
groans,

and the Creator's guffaw.

Finally the fingers,
which had got contaminated,
led my bleeding,
badly clawed body along to the place
where I had kneaded the Creator's food ■

9

Another compromise was arranged
between
the Creator and **me:**
in order that I might be allowed
to dig my fingers

his food,^{i n t o}

I had
to return
his eyes
to him.

the man with a window

1991

1

There in the wall of my little chamber was

a window.

But it was a window in name only --
it hardly served the purpose of its kind.

Other people would find their windows quite loveable
in that windows of theirs would
bring them the choicest of gifts:

Sometimes, chrome-yellow beams of sunlight, and
sometimes, sweet aroma of roses in new bloom.
Sometimes, still, they would even bring
distant pieces of cloud into the chambers.

2

However this "window" of mine had done
no such things for me.

Instead, it just kept its leaves shut all the time,
sealing me in and choking me to near-death.
And it would assign to me the task of keeping
the chamber always in splendid condition;
For it steadfastly assumed that
this was the only worthy enterprise in the world.

Consequently,
if ever he finds a small stain on the wall,
it would start nagging me.

Often it would order me

to adorn the walls with new coats of glossy paints. Though the chamber was shut tight without any opening to allow light in, it was lit up from within by those high-gloss paints. Anyway, to get colours which would satisfy my " window " was rather a maddening task which drove me desperate.

3

There were times

when I made a casual request to the "window" that its leaves should be unbolted. At such times, it would explode with rage. Once it glared at me with fiery eyes. Once it threw away the oxygen within. And once it threatened to put me in an even smaller, and windowless, chamber.

Also there were peaceful times

when my "window" had a friendly chat with me. At such times, it would preach me, quite reasonably, why it was imperative to keep the chamber

in splendid condition.

And that was why I had willingly performed this gruesome task for so many years.

Recently a funny thing happened to me.

First I was aware that a sort of void began to form in me.

Then the void started corroding into my body bit by bit.

As a result there occurred slips in my work.

And I had no idea what I should fill the void with.

I tried filling it with whatever there was in my chamber,

but it got wider yet.

Might there be something for this void in the outside-world
which I had lost touch with for years?

" Will you unbolt your leaves for a while, Mr Window ? ",

I demanded.

5

" You had such a magnificent chamber for your own.
What more can you wish for? "

" Magnificent or not, these walls choke me all the same,
like any other walls. "

Hearing my reply, it furiously glowered at me.
It did not seem to realize
that my sufferings surpassed its fury.

" There's a gale whirling outside.
I can't unbolt my leaves right now. "

" You and your excuses ! I might become worse.
Can't you see this void wildly devouring me ? "

When it saw the wound on my body, it had a great shock.
Now it realized why the varnish on the walls
had been uneven in these days.

" Unbolt your leaves.

Let me try filling the void with pieces of cloud,
or a few fallen leaves. "

It hesitated for some time.

" Otherwise, I'll wreck the walls. "

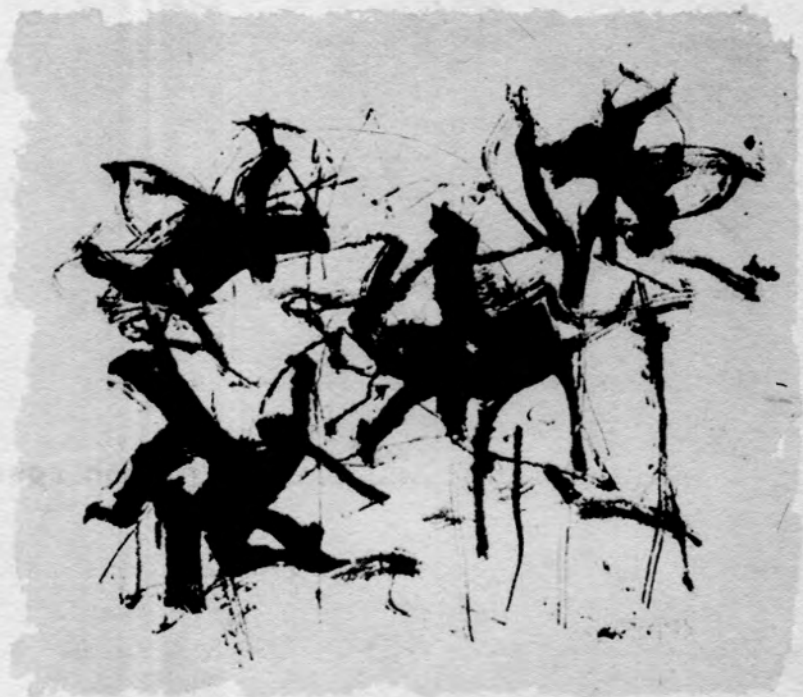
6

This was my last resort.
Certainly it would not let it happen.
It must have hated me for my words.
Before long it unbolted the leaves, though.
Then the outside-world that I had so often dreamt of,
crushed me to its broad bosom, as if afraid to let go of me.
However, the last utterance of the "widow" shocked me.
" Well, you've become a man all right.
But you can hardly expect to become a window. "

crimson roses

1991

**It was the very morning after such nightmares
that I discovered them in my yard.**

**Although I kept on staring with wonder and alarm,
they seemed quite at ease in my yard
as if it had been their home for years.**

**They looked so unlike newcomers to my place,
so much so that I felt**

as if I had fallen into their company on their home-planet.

Yet I had positive proof that everything else,

except these roses,

belonged to the world I had known so well.

**After a while some people arrived on the scene and
joined me in my stare and wonder at the "crimson roses".
These people never entered my house compound, though.**

**Everybody had doubts concerning the crimson roses.
In appearance, they resembled ordinary roses.
Yet they did not have a pleasing aroma,
which was typical quality of roses.
And from their lee-side,
one could get the smell of raw blood.
Their colour was too bold a crimson to be pleasing.
Still more frightening were their petals,
which kept moving on their own accord
even when there was no wind.**

**From that day on
there had been endless enquiries about the roses of blood.
Some confused themselves with words,
some with questions, and
others with reasoning and calculations.
Apparently they considered the phenomenon
as a quiz game or a brainstorming session.
And the ground outside my house compound was
all criss - crossed with the footmarks of visitors.**

**How did the crimson roses
come to be here on earth ?
What was their purpose ?
What use was there for them ?
Were they flowers at all ?**

Finally, all these enquiries were directed to me.

**The crimson roses, which nobody had ever touched,
simply existed as an entity
just like all other flowers of the earth.
They did not exist as mere words, or questions.
Nor had they been founded on reasoning and calculations.
Just like all other flowers of the earth,
one might accept them as they really were,
when one actually tried sniffing at them, I guessed.**

**Thus, on the following day,
I delivered the crimson roses as my gift to friends
and those who took interest.
To my utter amazement,
my gift was flatly refused everywhere.**

the plastic skin
1991

52 predatory dance

I

What there was of her dress had dropped gently to the floor.

Like a typhoon in disguise,
she was advancing toward me with noiseless steps.

That instant I forgot myself.

She gave me a smile;

As a morning breeze wakening a rose petal,
or as a windstorm enkindling fire within my heart,

(Oh, keep the fire alive. Quench it not!)

I believed in her lips.

No doubt they were the source of a waterfall
that would run into my very veins.

I had confidence in her kisses.

No doubt they would plant ethereal visions in my heart.

I had flattered myself that she would give me
those hot, generous lips of hers
which could thaw out even an iceberg.

Now we kissed.

Contrary to all expectations,
my own lips told me that what they had actually kissed
was not a warm human lip,
but a pair of chilly, plastic-filmed lips !

2

She stared with amazement at my hands,
which instantly shoved her away.
Then a stream of feverish queries
poured out from her mouth.

I tried to reason with her,
making a discourse longer than a river,
that there on her body lay an invisible,
cold-to-the-touch outer skin.

However, she was most insistent
that it was indeed the luminous skin of her own body.

Eversince, this plastic skin on her body kept the two of us

miles apart,

years apart

and also hearts ...

3

She stood before a mirror,
observing her own image, perhaps.
She washed the dust off her face.
Yet she could never wash away
that closely-fitted, transparent skin.

Then,
giving a puzzled glance at me,
out she went, as usual.

I had no idea where she went.

It might be to the schools,
or was it to the churches ?
It might be to the movies,
or was it to the theatres ?
It might be to the parties,
or was it to the cultural rites ?

There was only one thing I could be sure of.

When she got back,
there would be a more thickly-interwoven skin
adhering to her skin.

4

I heard the door open.

"It must be her." I thought.

No! It was not her.

It was just a chilly plastic skin coming in.

After all, just like everyone else I loathed,
there on her body lay a thick plastic skin permanently.

She walked
to me and collapsed on to the bed.

She spoke,
in a plastic-coated language.

She kissed,
with plastic-coated lips.

She embraced,
with chilly plastic-coated hands.

She loved,
with a plastic-coated heart.

5

" No made-up roses for me! " I shrieked.
And I peeled her plastic skin off with my hands.

Well?

No human blood shed as she had believed.
Yet she kept screaming
as if her own pieces of flesh had been torn off.
Clinging hard to me, she cried her eyes out.
Then a few drops of her tear rolled down onto my shoulder.

How very confusing!

Those teardrops -

They turned out to be the authentic teardrops of
a real human being !

predatory dance

1991

60 predatory dance

1

*These few years,
there had been hunting expeditions in the little town.
No wonder that should be so, though.
The town, years before,
had been a wood that smelt of raw blood.
Now the townsfolk were restoring life to the wood
which had already been dead.*

2

*A gun can bring you horns.
A gun can bring you feathers.
A gun can bring you animal skin.
A gun can bring you meat and blood.*

*However, the townsfolk no longer cared for these stuff,
which were but nauseating, antiquated food,
and filthy, outdated articles.*

*For the townsfolk,
hunting with a gun was nothing more than an obscene joke.
Some of the town's youth could not even be convinced
that the gun had once been used
as a weapon in hunting.*

*The gun, a weapon once in use by hunters,
now lay frozen-stiff in an antique museum of the town.*

3

After scanning the pages for some time,
she dropped the magazine, "Predatory Dance".
On its pages were
accounts of the town's celebrated predators.
prices of the preys they caught were enviably high.
However, these prices did not impress her.
What fascinated her was their mysterious skill of hunting.
Their techniques of hunting were so subtle,
and as methodical and impressive as the art of dancing.
And that was
why hunting came to be known as "Predatory Dance".
What sort of techniques would it take
to catch such a lot of preys? She wondered,
and tried to imagine.
Before long, a chilling, sadistic grin appeared on her mouth.
Now she learnt.
She learnt what sort of prey should be a match
for her newly-discovered technique.

4

*The predatory dance was not at all a rare event
to see and enjoy.*

*It would unexpectedly turn up
in the streets of the town,
in a room,
in a song and
even on a page.*

*It might as well emerge
**from someone's lips, or
from eyes moistened with false tears.***

*Sometimes,
even your closest friends would prove
to be the excellent performers of predatory dance.
Every piece of performance
would be as impressive and original as ever ---
so impressive that, when it was over,
you would find yourself wishing to enjoy it once more.
However, you were spared the trouble of waiting long;
for you were soon to realize, with alarm and regret,
that predatory dance had taken a piece of you with it.*

5

*This evening, silence reigned in the little town.
There were people noiselessly moving about in the streets.
They carried within them
infernos roaring and bursting with rapacity.
And their eyes were greedily searching for future victims.
However, she had known only too well
that they all were merely ill-trained predators
and unworthy preys.
Their third-rate performances failed to impress her.
Now her wandering eyes were arrested
by a rather unususl spectacle:
She had found him, her would-be-victim,
gazing absently at the sunset.*

6

*They were at dinner, each in his own tightly-shut chamber.
Some had happiness in their dishes.
Some had fame and success on their tongues.
Some had wealth on their tables.
Others had passion in their fridges.
Making the least noise possible, all went on with their meals.
Others had passion in their fridges.
Yet sometimes noise of vomiting and
clattering of knives and forks could be heard.
They were all victorious predators for the day.
But they had often been victims themselves,
and had groaned with pain from the wounds.*

7

Today she got back to her room quite late,
still feeling much shaken,
with a guilty conscience about her last hunt.
However, he, her prey, had left his performance unfinished.
Therefore it was he
who had fallen with the wound she had inflicted.
Yet he had inflicted no wound whatsoever on her.
Even when wounded, he did bestow her a serene smile.
Was she really a winner? No way.
Instead, she now felt intense loathing for hunting
and for herself.
In fact, that serene smile of his had taken something
away from her.

*Years before, hunting expeditions,
with its resultant pools of blood and cries of pain,
had robbed the wood of its beauty.
Now, the little town, which had once been a wood,
was a neat and lovely place
Yet it was teeming with invisible pools of blood,
inaudible cries of pain and irrecoverable losses.*

9

***He could not bring himself to love
any form of predatory dance.***

***His heart could not accept anything
that predatory dances could bring for him.***

*Therefore he was always rewarded with
something the predators themselves could never get.
Each one of his wounds had brought him
some reward in compensation.*

*Now he gently kissed the wound he had just got.
And, once more, he was rewarded with something.*

အမဲလိုက်အက

မြင့်စိုးအောင်

နောက်ဆုံးညစာ - ၇၃

ညကိုလှုပ်ကြခြင်း - ၈၁

အဆိပ်သင့်လက်ဆောင်းများ - ၈၇

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနဲ့လူ - ၉၉

အနီရောင်နှင်းဆီများ - ၁၀၉

ပပပ်စတစ်အရေခွံ - ၁၁၅

အမဲလိုက်အက - ၁၂၃

Handwritten signature or text, possibly 'M. J. ...'

ഹോറിങ്:ലോ
൧൯൯൦

74 predatory dance

ရုတ်တရက်၊ ရေခဲသေတ္တာတစ်ခုထဲက အပုပ်နံ့ထွက်လာတယ်။
ဒါက၊ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။
အဲဒီမှာ သူနေစဉ်စားသုံးနေခဲ့တဲ့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တချို့ ရှိနေလေရဲ့။

ဒါတွေကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သူ အစားပြန်မရနိုင်တော့ဘူး။
မျှော်လင့်ချက်တွေ ရောင်းဝယ်နိုင်တဲ့ ဈေးလမ်းမတွေဆီ သူရောက်ခဲ့ဖူးပါရဲ့။
သူတို့အားလုံးဘဲ အညှီအဟောက်တွေကို
အလှအယက် ရောင်းဝယ်နေကြတယ်။
ပြီးတော့၊ သူတို့ရဲ့ ညစ်ပတ်တဲ့ စားပွဲတွေပေါ်မှာတင်ပြီး
အငမ်းမရ စားသောက်ပစ်ကြတယ်။
သူတို့အားလုံး ခံတွင်းတွေသလောက် အဲဒီညှီစို့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို
သူကတော့ စက်ဆုတ်ရွံရှာနေခဲ့ပေါ့။

ဘုရားသခင်က သူ့ကို ဘယ်လိုဖန်ဆင်းခဲ့ပါလိမ့်။
သူ့အဖို့ မျှော်လင့်ချက်သေးသေးလေးတစ်ခုကို ရဖို့
နှစ်ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းခဲ့ရတယ်။
တချို့ဆိုရင်
သူ့ရဲ့ဦးနှောက်ကို အစာလုပ်ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ မျှားယူခဲ့ရတယ်။
တချို့ကို လရဲ့မှောင်နေတဲ့ တဘက်ခြမ်းကနေ သူ တူးဖော်ယူခဲ့ရတယ်။
တချို့ကိုတော့ တစ်ခုထဲသော သူ့အသည်းနှလုံးနဲ့ လဲလှယ်ခဲ့ရတယ်။
အခုတော့ သူ့မှာကျန်ရှိသမျှ ဒီမျှော်လင့်ချက်အားလုံး ပုပ်သိုးကုန်ပြီတဲ့။
နောက်ထပ်လဲယူဖို့ သူ့မှာ ဘာမှမကျန်တော့ပါ။
ဈေးပေါတဲဲ့ မျှော်လင့်ချက်အညှီအဟောက်တွေဆီကိုများ သူသွားရမှာလား။
ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်မယ် မထင်ပါ။
ပွင့်နေတဲ့ ရေခဲသေတ္တာကိုကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးညစာကို
ဘယ်လိုပြင်ဆင်ရမလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားနေတော့တယ်။

J

ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ ပြိုကျနေတဲ့ သူ့ရဲ့နန်းတော်ကို
မီးတောက်တွေထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ အခိုင်အမာတည်ဆောက်ထားခဲ့သမျှ အရာအားလုံး
မြေပြင်ပေါ်မှာ လဲပြိုနေကြပြီ။

အချက်ပြခေါင်းလောင်းသံတွေက သူ့ဆီကို အော်ဟစ်ပြေးလွှားလာကြတယ်။
မကြာခင် သူရပ်နေတဲ့ ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး ကျွဲကျသွားပေတော့မယ်။

ကောင်းကင်မှာတော့ သူ့ရဲ့အနာဂတ်ဟာ ရွှေတောင်ပံအသစ်တစ်စုံနဲ့
လဆီကို ပျံသန်းနေဆဲပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူ့ကြည့်နေဆဲမှာပဲ မုဆိုးတချို့ပစ်ခတ်လိုက်တဲ့ မြားဒဏ်ရာနဲ့
နန်းတော်ရဲ့အမိုးတစ်ခုပေါ် လဲကျသေဆုံးသွားတော့တယ်။

‘ကကြ၊ ကလိုက်ကြ’

သူပါးစပ်က ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့ သူ့အိပ်မက်တွေက ရူးသွပ်တဲ့အကနဲ့ သူ့ကို ဖျော်ဖြေကြတော့တယ်။

အခုတော့ သူ့အခန်းတံခါးတွေအားလုံး အပြီးအပိုင်ပိတ်ပစ်လိုက်ခဲ့ပြီ။
အချက်ပြခေါင်းလောင်းသံတွေလည်း သူ့ဆီရောက်မလာနိုင်တော့ဘူးပေါ့။
ပြိုကျနေတဲ့နန်းတော်ဆိုတာလဲ မရှိခဲ့သလိုမျိုးပေါ့။

သူ့မှာ တံခါးတွေအလုပ်ပိတ်ထားတဲ့
အနက်ရောင်အခန်းလေးတစ်ခုသာကျန်ရှိတော့တယ်။
နာရီတွေအားလုံးရပ်တန့်နေတဲ့
အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုကိုပဲ သူပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့တယ်။

ပျင်းရိတဲ့အချိန်တွေမှာတော့ မိုးတိမ်တွေဖြန့်ခင်းထားတဲ့ အိပ်ရာခုတင်ပေါ်မှာ
သူလဲလျောင်းနေတတ်တယ်။
ပြီးတော့၊ ဟောင်းနွမ်းနေတဲ့လိမ်ညှာနည်းတချို့နဲ့ လုံးထွေးရစ်ပတ်ရင်းက
အိပ်မက်အကျိုးအပဲ့ကိုသာ ဖန်ဆင်းနေရပေါ့။

ရုတ်တရက်၊ သချိုင်းဂူဟောင်းတစ်ခုက သူ့ရှေ့မှာပေါက်ကွဲသွားတယ်။
ရပ်နေတဲ့ သူ့နာရီတွေကလည်း ကမ္ဘာလောကရဲ့အချိန်ဆီကို
ချက်ခြင်းခုတ်မောင်းသွားကြတယ်။

မီးခိုးငွေတွေရဲ့ကြားမှာ
ပုပ်ပွနေတဲ့အလောင်းကောင်တစ်ခုက သူ့ကိုပြုံးပြနေတယ်။
ဒါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်မြေမြုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တဲ့
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နဲ့ သူ့ရဲ့အတိတ်ကာလပေါ့။

သူ နားမလည်နိုင်ပါ။
ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေတဲ့အရာတွေကို သူတို့ဘာကြောင့်တူးဖော်နေကြသလဲ။
သေဆုံးပြီးသားအရာတွေကို ဘာကြောင့်များအသက်သွင်းချင်ကြသလဲ။
သူ တိတ်တဆိတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့မှားယွင်းမှုတစ်ခုက
သူ့ကိုဒဏ်ခတ်ဖို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။

သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖုံးကွယ်မထားနိုင်တော့ပါ။
ပုပ်သိုးနေတဲ့မျှော်လင့်ချက်များ၊ ပြိုကျနေတဲ့နန်းတော်၊
မြားဒဏ်ရာနဲ့သူ့အနာဂတ်၊ အားလုံး သူ့ရှေ့ကိုပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြတယ်။
သူ့ကို ကခုန်ပြီးဖျော်ဖြေခဲ့ကြတဲ့ သူ့အိပ်မက်တွေလည်း
အခန်းထောင့်တစ်ခုမှာ စုပုံပြီးငိုကြွေးနေကြပေါ့။

သူ ငြင်းဆန်ကန်ကျောက်နေဆဲ၊
အတိတ်ကာလအလောင်းကောင်ရဲ့ ချွန်ထက်တဲ့လက်ချောင်းတွေက
သူ့လည်မြို့ပေါ် နှစ်ဝင်လာတဲ့အခါ
ခါးသက်နီရဲတဲ့ အမှန်တရားဟာ သူ့ပါးစပ်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲကနေ
ပျိုအန်ပြီး ထွက်ကျလာရတော့တယ်။

ညကိုလှပ်ကြံခြင်း
၁၉၉၀

82 predatory dance

ညကို အားလုံးက စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။

ရှူးသွပ်တဲ့စိတ်ကူးတွေကို ချန်ထက်အောင်သွေးပြီးကြတဲ့အခါ
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ရပ်နေတဲ့ ညနေခင်းကို
သူတို့မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ညဟာ နှုတ်ဆက်အနမ်းတစ်ခုနဲ့ ကမ္ဘာမြေကိုပွေ့က်လိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ
သူတို့ရဲ့ရှူးသွပ်တဲ့စိတ်ကူးတွေကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်ကြတော့တယ်။

လရဲ့အရေခွံကို အင်္ကျီချုပ်ဝတ်ချင်သူတွေက
မြင့်မားတဲ့အိမ်အမိုးတွေပေါ်ကနေ၊ သူတို့ရဲ့လက်နက်တွေနဲ့
ကောင်းကင်ကို ချိန်ရွယ်ထားကြတယ်။

တချို့၊ ရေချိုးခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေထဲမှာ
သူတို့ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာတွေကိုထည့်ပြီး
တစ်ညလုံး ထုရိုက်လျှော်ဖွပ်နေကြတယ်။
သူတို့မှာပေကျဲနေတဲ့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်အမှားတွေကို
ဖျောက်ဖျက် ပစ်လိုက်ကြဖို့ပေါ့။

တချို့က၊ အိပ်ပျော်နေသူတွေ ဖန်ဆင်းထားတဲ့
ခမ်းခမ်းနားနားအိပ်မက်တွေထဲမှာ
တိတ်တဆိတ်ရောက်ရှိနေကြတယ်။
ပြီးတော့၊ သူတို့လိုချင်တဲ့ အဖိုးတန်ရတနာတွေကို
ခိုးယူထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

တချို့က၊ သူတို့မူတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေကိုဖက်တွယ်ပြီး
မျက်နှာကျက်တွေဆီ ပျံတက်နေကြတယ်။

တချို့က၊ တစ်နေ့လုံး သူတို့ကို အော်ဟစ်ကျိန်ဆဲခဲ့တဲ့
အရိုင်းအစိုင်းအမှန်တရားကို သူ့ရဲ့အိပ်ရာပေါ်ကဆွဲချပြီး၊
အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။

ညဟာ သူ့ကိုလုပ်ကြံသူတွေရဲ့ကြားမှာ ဒဏ်ရာနဲ့လဲကျသွားခဲ့ပေါ့။
ဒါပေမယ့်၊ အသက်ရှင်လျက် လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်
သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ဆက်ပြေးလို့နေတယ်။

ဒီညမှာ၊ ကျွန်တော်နဲ့သူမလည်း
ကြွေပြီးသားသစ်ရွက်တချို့ကို သူတို့ရဲ့သစ်ကိုင်းတွေဆီ ပြန်လည်ချိတ်ဆွဲဖို့
တိတ်တဆိတ် ကြံစည်ထားမိလေရဲ့။

နောက်တစ်နေ့မှာ၊ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားတဲ့နေမင်းက
စူးစူးရဲ့ရဲ့စိုက်ကြည့်နေတော့တယ်။
မနေ့က၊ သူဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာမြေကို
အညစ်အကြေးတွေကြားမှာ နစ်မြုပ်နေတာ နောက်တစ်ခါတွေ့လိုက်ရပြန်ပေါ့။

အဆိပ်ဆင့်လက်ချောင်းများ
၁၉၉၀

88 predatory dance

အဲဒီအချိန်ရောက်လာတာနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ချောင်းတွေက
သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားလာကြတော့တယ်။

ပထမတော့ အနားမှာရှိတဲ့စားပွဲတွေ၊

ဒါမှမဟုတ် နံရံတွေကို ကုတ်ခြစ်နေတတ်တယ်။

ဒါပေမယ့်၊ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာကို ကုတ်ခြစ်ပြီး

သူတို့အတွက်ဖြေဆေးကို တောင်းဆိုလာကြတော့တယ်။

ဒါ၊ အဆိပ်သင့်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေပေါ့။

J

တစ်နေ့မှာ ဘယ်လိုမှ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိဘဲ
 ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်တော့်အခန်းကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။
 ဒီအရင်က သူနဲ့ကျွန်တော် ဘာအဆက်အဆံ့မှ မရှိခဲ့ပါဘူး။
 ဒါပေမယ့်၊ သူနဲ့တွေ့ဆုံရတာ ကျွန်တော်စိတ်ကျေနပ်မှုရှိခဲ့ပါတယ်။
 ‘သိပ်လှတဲ့ အခန်းတစ်ခုဘဲ’
 ကျွန်တော့် အခန်းတစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက်
 သူက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တယ်။
 ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
 ဒီအခန်းလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားနေထိုင်ခဲ့တာပဲ။
 ဒါကို သူလည်းကျေနပ်မှာပါ။
 ဒီနောက်တော့၊ သူနဲ့ကျွန်တော် စကားတချို့ပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။
 အဲဒီမှာတင် သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက ကျွန်တော့်ကိုဖမ်းစားတော့တာပါပဲ။

ဘယ်လောက်တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးတွေပါလိမ့်။
 ဒီမျက်လုံးတွေနဲ့သာဆို အရာရာတိုင်းကို အဆုံးစွန်ထိထွင်းဖောက်မြင်နေရမှာပဲ။
 သေချာပါတယ်။ အခုဘဲ ကျွန်တော့်အတွေးတွေကို သူသိရှိသွားခဲ့ပြီ။
 ‘မင်း၊ ငါ့မျက်လုံးတွေကို လိုချင်နေတယ်ပေါ့’

၃

မထင်မှတ်ဘဲ၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အပေးအယူတစ်ခုဟာ
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တော့တယ်။
 သူက ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေကို သဘောကျနေတယ်တဲ့။
 ဒီလက်ချောင်းတွေနဲ့ သူ့အတွက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်။
 တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်တဲ့အခါ၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတစ်စုံ ကျွန်တော့်ကိုပေးအပ်မတဲ့။
 ကျွန်တော့်အတွက် ကံကြမ္မာဟာ သိပ်ပြီးဆန်းကျယ်နေတော့တယ်။
 သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတစ်စုံကိုပိုင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်သူအိပ်မက်မက်ဖူးပါသလဲ။
 ဘုရားသခင်ဟာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်
 ကျွန်တော့်အပေါ်တော့ သိပ်ပြီးရက်စရာခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်ပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ

ကျွန်တော့်ရဲ့ကတိအတိုင်း ဘုရားသခင်ဆီသွားရောက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ လူတွေအများကြီးရှိနေပေမယ့်

ဘာသံမှမကြားရအောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေတယ်။

တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဆိုကြဘူး။

သူတို့အားလုံးပဲ

ဘုရားသခင်အတွက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပေးနေကြတယ်။

တချို့က သူ့အခေါင်းကဆံပင်တွေကို လျှော်ဖွပ်ပေးနေကြတယ်။

တချို့က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို နိပ်နယ်ပေးနေကြတယ်။

တချို့ကတော့ သူ့မျက်နှာကို အမွှေးနံ့သာတွေနဲ့ ချယ်သပေးနေကြတယ်။

ဒါပေမယ့်၊ သူတို့ကိုကြည့်ရတာ

ဘုရားသခင်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြပုံပါပဲ။

ဒီလောက် သဘောကောင်းတဲ့ ဘုရားသခင်ကို

သူတို့ ဘာကြောင့်များ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေကြပါလိမ့်။

၅

မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ပေးရမယ့်နေရာကို ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။
ဒီမှာတင် ထူးဆန်းတဲ့ အစားအစာတွေကို မြင်တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။

အဲဒီမှာ

ကျွန်တော့်လိုအလုပ်မျိုး လုပ်ပေးနေတဲ့သူတွေကိုလည်း တွေ့လိုက်ရတယ်။

တချို့က ဘုရားသခင်ရဲ့ အစားအစာတွေကို
သူတို့ရဲ့လက်ချောင်းတွေနဲ့ နယ်ဖတ်ပေးနေကြတယ်။

ဒီအလုပ်ဟာ ရွံရှာစရာကောင်းပေမယ့်၊ သိပ်ပြီးတော့ မခက်ခဲလှပါဘူး။

သူရဲမျှက်လုံးတစ်စုံကို ရရှိဖို့အတွက်

ဒီထက် ခက်ခဲတဲ့ အရာတွေကိုတောင် ကျွန်တော်လုပ်ပေးနိုင်ပါသေးတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ အစားအစာတွေထဲ ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေကို
ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ နှစ်မြှုပ်လိုက်ခဲ့တော့တယ်။

၆

သူနဲ့ ကတိရှိထားတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ
ကျွန်တော်တစ်ရက်မှ မပျက်ကွက်ခဲ့ပါဘူး။
ဒီအပေးအယူမှာ ကျွန်တော့်အတွက် နှစ်နာစရာတစ်ခုပဲရှိခဲ့ပါတယ်။
နေ့တိုင်းသူ့ဆီကိုသွားနေခဲ့ရတဲ့အတွက်
ကျွန်တော့်အခန်းကျဉ်းလေးကို အရင်လိုမသန့်ရှင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။
ဒါကြောင့် တော်တော်ပဲ ရှုပ်ပွပေကျနေတော့တယ်။
ဒါပေမယ့်လည်း ဒါဟာ ဘာမှပြောပလောက်စရာမရှိပါဘူး။
အခုပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့မျက်လုံးတစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီလေ။

၇

လောကဟာ ဘယ်လောက်များဆန်းကြယ်လိုက်ပါလိမ့်။
 ဒီအရင်က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသမျှအားလုံးဟာ
 တကယ်တော့ အရေခွံသက်သက်တွေပဲ။
 သူတို့ရဲ့နောက်ကွယ်မှာ တောက်ပတဲ့အစစ်အမှန်တရားတွေရှိနေမှန်း
 ကျွန်တော်ဘာကြောင့် မတွေ့မိပါလိမ့်။
 ဒီမျက်လုံးတွေဟာ ကျွန်တော်နဲ့အသားမကျသေးလို့ အမြင်ရှုပ်ထွေးနေပေမယ့်
 မကြာခင်မှာပဲ ရှင်းလင်းသွားတော့မှာပေါ့။
 ဘုရားသခင်ကတော့ အသစ်တတ်ထားတဲ့ နောက်ထပ်မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့
 ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ချောင်းတွေကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘုရားသခင်'
 ကျွန်တော်လှမ်းပြောလိုက်တဲ့အချိန်ပဲ
 သူ့မျက်နှာပေါ်ကနေ အပြုံးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာတော့တယ်။
 ဒါပေမယ့်တခဏအတွင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အတွက်
 အဲဒီနောက်ကွယ်က တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရဘူး။
 ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ သံသယတွေက
 ကျွန်တော့်ရဲ့အတွေးထဲကို တိုးဝင်လာကြတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ အဲဒီတစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ရတယ်။
 ဘုရားသခင်အတွက် အစာခွဲကျွေးရတဲ့အချိန်ကို ရောက်ရှိလာတာနဲ့
 ကျွန်တော့်ရဲလက်ချောင်းတွေက သူ့အလိုလိုလှုပ်ရှားလာကြတော့တယ်။
 သူတို့ အဲဒီအစာတွေကို ငတ်မွတ်တောင့်တနေကြပြီလေ။
 ကျွန်တော်စက်ဆုတ်ရုံရှာတဲ့ ဒီအညစ်အကြေးတွေကိုမှ
 သူတို့အငမ်းမရ ဖြစ်နေကြပြီပေါ့။
 သူတို့အတွက် တစ်ခုတည်းသောဖြေဆေးကိုရရှိဖို့
 ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ တိုက်ခိုက်နေကြတယ်။
 အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ကျွန်တော့်ရဲအော်ဟစ်ပြီးညှသံတွေနဲ့
 ဘုရားသခင်ရဲ့ ရယ်မောသံတွေသာ ပြည့်နှက်လို့နေပြီပေါ့။
 နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီအဆိပ်သင့်နေတဲ့လက်ချောင်းတွေက
 သွေးချင်းချင်းနီရဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲခန္ဓာကိုယ်ကို
 ဘုရားသခင်ရဲ့ အစားအစာတွေဆီ ဒရူတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားကြတော့တယ်။

၉

ဘုရားသခင်နဲ့ကျွန်တော် နောက်ထပ်အပေးအယူတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသေးတယ်။
အဆိပ်သင့်လက်ချောင်းတွေကို
သူရဲအစားအစာတွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နိုင်ခွင့်အတွက်
သူရဲမျက်လုံးတစ်စုံကို ပြန်လည်ပေးအပ်လိုက်ခဲ့ရတယ်။

ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနဲ့လူ
၁၉၉၁

100 predatory dance

ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိနေတယ်။
 ပြတင်းပေါက်လို့သာ ဆိုလိုက်ရပေမယ့်
 တကယ်တော့၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနဲ့ သိပ်မတူလှပါဘူး။
 တခြားသူတွေအတွက်တော့ သူတို့ရဲ့ပြတင်းပေါက်လေးတွေဟာ၊
 သိပ်ပြီးတော့ ချစ်စရာကောင်းကြပေလိမ့်မယ်။
 သူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်တွေကိုလည်း
 အဲဒီပြတင်းပေါက်ကလေးတွေကပဲ ယူဆောင်လာတတ်ကြတယ်။
 တစ်ခါတစ်ရံ၊
 ရွှေရောင်တောက်ပတဲ့ နေခြည်တန်းလေးတွေကို ယူဆောင်လာကြတယ်။
 တစ်ခါတစ်ရံ၊
 သိပ်ပြီးလတ်ဆတ်တဲ့ နှင်းဆီပန်းနံ့လေးတွေကိုလည်း ယူဆောင်လာကြတယ်။ -
 တစ်ခါတစ်ရံ၊
 ဟိုးအဝေးက မိုးတိမ်လေးတချို့ကိုတောင် မျှားခေါ်လာတတ်ကြတယ်။

J

ဒါပေမယ့်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
 သူ့ရဲ့တံခါးရွက်တွေကို အချိန်ပြည့်ပိတ်ပြီး၊
 ကျွန်တော့်ကို မွန်းကျပ်နေအောင် အကျဉ်းချထားတတ်တယ်။
 ပြီးတော့၊ ကျွန်တော်နေထိုင်တဲ့ ဒီအခန်းကျဉ်းလေးကိုပဲ လှပခမ်းနားစေဖို့
 အမြဲတမ်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံခိုင်းတော့တာပါပဲ။
 သူက၊ ဒီအလုပ်တစ်ခုသာ
 ကမ္ဘာလောကရဲ့ မြင့်မြတ်ခမ်းနားတဲ့အလုပ်တစ်ခုလို့
 အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားတယ်။
 ဒီတော့၊ အခန်းနံရံတွေပေါ်မှာ၊ အညစ်အကြေးလေးတစ်ခု စွန်းထင်သွားတာနဲ့
 ကျွန်တော့်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ။
 မကြာခဏဆိုသလိုပဲ
 အခန်းနံရံတွေကို ဆေးရောင်အသစ်တွေနဲ့ ပြန်သုတ်ခိုင်းတတ်တယ်။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းနံရံတွေဟာ
 ဒီဆေးရောင်တွေကြောင့် တကယ်ပဲ လှပခမ်းနားပါပေရဲ့။
 သူ့ရဲ့ တံခါးရွက်တွေပိတ်ထားလို့၊
 အလင်းဝင်ပေါက်တစ်ခုမှမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့အခန်းကျဉ်းလေးဟာ
 ဒီဆေးရောင်တွေကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းလင်းလက်တောက်ပနေခဲ့တယ်။
 ဒါပေမယ့်၊ သူ့စိတ်ကြိုက်အရောင်တွေရဖို့ ဆိုတာကတော့
 ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပြီးခက်ခဲမွန်းကျပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့ သူ့ရဲ့တံခါးရွက်တွေကိုဖွင့်ပေးဖို့
 ကျွန်တော်က တောင်းဆိုမိတတ်တယ်။
 အဲဒီအခါမျိုးမှာ သူက ဒေါသတကြီးပေါက်ကွဲတော့တာပါပဲ။
 တစ်ခါတုန်းက၊ နီရဲတဲ့မျက်လုံးတစ်စုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။
 တစ်ခါတုန်းက၊ အခန်းထဲက အောက်ဆီဂျင်တွေကို အပြင်လွှင့်ပစ်ခဲ့ဖူးတယ်။
 တစ်ခါတုန်းက ဒီထက်ကျဉ်းတဲ့အခန်းတစ်ခုထဲမှာ
 ပြတင်းပေါက်မရှိဘဲထားမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ဖူးတယ်။
 ဒါပေမယ့် တချို့အချိန်တွေမှာတော့
 ကျွန်တော်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားတွေပြောနေခဲ့ပြန်တယ်။
 ဒီအခန်းကျဉ်းလေးကို ခမ်းခမ်းနားနားပြင်ဆင်ထားသင့်တဲ့အကြောင်း
 အကျိုးအကြောင်းခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ရှင်းပြနေတတ်တယ်။
 ဒါကြောင့်လည်း၊ ဒီအလုပ်တွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့
 ဒီလောက်နှစ်တွေအများကြီး လုပ်ကိုင်နေခဲ့မိတာပေါ့။

မကြာသေးခင်ကတော့ ထူးခြားမှုတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။
ကျွန်တော့်မှာ ကွက်လပ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတာကို
ပထမဆုံး သတိထားလိုက်မိတယ်။

နောက်တော့ အဲဒီကွက်လပ်က
ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လိုက်စားလာခဲ့တယ်။
ဒီကွက်လပ်ကြောင့်ပဲ

ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ်မှာလည်း မှားယွင်းမှုတွေနဲ့ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရတယ်။
သူ့ကို ဘယ်အရာနဲ့ အစားထိုးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။
ကျွန်တော့်အခန်းကျဉ်းလေးထဲက အရာအားလုံးနဲ့ ဖြည့်ကြည့်ပေမယ့်လည်း
အဲဒီကွက်လပ်ဟာ ပိုပြီးတော့သာ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာစားကွာနေတဲ့ အပြင်ကမ္ဘာလောကမှာ
ဒီကွက်လပ်အတွက် တစ်စုံတစ်ခုများ ရှိနေမလား။

‘ခင်ဗျားရဲ့ တံခါးရွက်တွေကို ခဏလောက်ဖွင့်ပေးပါ’
ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကို တောင်းဆိုလိုက်မိတော့တယ်။

၅

‘ဒီလောက်ခမ်းနားတဲ့ အခန်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေရက်နဲ့
မင်းကဘာကို လိုအပ်နေရတာလဲ’

‘ဒီခမ်းနားတဲ့ နံရံတွေကလည်း တခြားနံရံတွေလိုပဲ
ကျွန်တော့်ကို မွန်းကျပ်စေတာပဲ’

ဒီအဖြေကြောင့်

သူက ကျွန်တော့်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ စူးစူးရှရှစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

အခု ကျွန်တော်ခံစားနေရတာက သူ့ရဲ့ဒေါသထက်ကြီးမားနေတယ်ဆိုတာ
သူ မသိသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

‘အပြင်မှာ မုန်တိုင်းတစ်ခု တိုက်ခတ်နေတယ်။

ငါ့ရဲ့ တံခါးရွက်တွေကို မဖွင့်နိုင်သေးဘူး။’

‘ခင်ဗျားမညာပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ဒီထက်ဆိုးသွားနိုင်တယ်။

ခင်ဗျားမတွေ့ဘူးလား။

ဒီကွက်လပ်က ကျွန်တော့်ကို သဲသဲမဲမဲစားသောက်နေတာ၊’

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က၊ ဒဏ်ရာကိုတွေ့လိုက်တဲ့အခါမှာတော့
သူတကယ်ပဲ တုန်လှုပ်သွားတော့တယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ အခန်းနံရံတွေ ဆေးရောင်မညီမညာနဲ့
အရပ်ဆိုးနေရတဲ့အကြောင်းကို သူသိသွားခဲ့ပြီပေါ့။
'ခင်ဗျားရဲ့ တံခါးရွက်တွေကို ဖွင့်လိုက်ပါ။
မိုးတိမ်လေးတစ်ခု၊ ဒါမှမဟုတ် သစ်ရွက်ကြွေလေးတချို့နဲ့
ဒီကွက်လပ်ကို ဖြည့်ကြည့်ပါရစေ။'
သူ အချိန်အတော်ကြာ တွေဝေနေခဲ့တယ်။
'ဒါမှ မဟုတ်ရင်တော့ ဒီအခန်းနံရံတွေကို
ကျွန်တော် ဖျက်ဆီးပစ်မိလိမ့်မယ်။'

၆

ဒါ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်နက်ပါပဲ။

ဒီအခန်းနဲ့ရဲတွေ ပျက်စီးသွားမှာကိုတော့ သူလက်ခံနိုင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီစကားကြောင့် သူ ကျွန်တော့်ကို မုန်းတီးသွားခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမယ့်၊ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ရဲ့တံခါးရွက်တွေကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့တယ်။

ဒီနောက်တော့၊

ကျွန်တော် မကြာခဏအိပ်မက်နေခဲ့တဲ့ အပြင်ကမ္ဘာလောကဟာ

သူ့ရဲ့ကျယ်ပြန့်တဲ့ရင်ခွင်မှာ ကျွန်တော့်ကို လွတ်ထွက်မသွားစေဖို့

တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ဖွေဖက်ထားတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ၊ ပြတင်းပေါက်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားတစ်ခွန်းက

ကျွန်တော့်ကို တုန်လှုပ်သွားစေတယ်။

'မင်းဟာ၊ လူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်နေပြီ။

ဒါပေမယ့်၊ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုတော့ ဖြစ်ဖို့မလွယ်သေးဘူး။'

အနိရောင်နှင်းဆီများ

၁၉၉၁

Yanick 1971

အဲဒီလို အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာပဲ
ကျွန်တော့်ခြံဝင်းထဲမှာ သူတို့ကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျွန်တော်က ထိတ်လန့်အံ့သြပြီး စိုက်ကြည့်နေမိပေမယ့်
သူတို့ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ဒီမှာတည်ရှိခဲ့သလိုမျိုး
သက်တောင့်သက်သာရှိလှတယ်။
သူတို့က ကျွန်တော့်ရဲခြံဝင်းလေးထဲကို ရောက်လာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ
ကျွန်တော်ကသာ သူတို့ရဲ့ကမ္ဘာလောကထဲကို
ရုတ်တရက်ရောက်သွားသလိုမျိုးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် သူတို့ကလွဲပြီး ကျန်တဲ့အရာတွေအားလုံးဟာ
ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားကမ္ဘာလောကဆိုတာ သိပ်သေချာပါတယ်။
မကြာခင်မှာဘဲ တခြားသူတချို့ရောက်ရှိလာပြီး
ဒီသွေးနှင်းဆီပွင့်တွေကို တအံ့တသြနဲ့ ဝေးကြည့်နေကြတော့တယ်။
ဒါပေမယ့်၊ သူတို့အားလုံးပဲ ခြံဝင်းလေးရဲ့အထဲကိုတော့ ဝင်မလာခဲ့ကြပါဘူး။

ဒီသွေးနှင်းဆီတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေကြတယ်။
သူတို့ဟာ နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ ပုံသဏာန်ကတော့ တူကြပါရဲ့။
ဒါပေမယ့်၊ သူတို့မှာ သင်းပျံ့မွှေးမြဲတဲ့ရနံ့တွေ မရှိကြပါဘူး။
လေသင့်တဲ့အခါတိုင်း၊ သူတို့ဆီက ရူးရဲတဲ့သွေးညှို့နံ့တွေသာ ရနေတယ်။
နောက်ပြီး၊ သူတို့ရဲ့အနီရောင်က သိပ်ပြီးတောက်ပလွန်းလှတယ်။
ပိုပြီးထိတ်လန့်စရာကောင်းတာက သူတို့ရဲ့ပွင့်ဖတ်တွေပါပဲ။
အဲဒီပွင့်ဖတ်တွေဟာ၊ လေငြိမ်တဲ့အချိန်တွေမှာတောင်
သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားနေကြတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး၊ သွေးနှင်းဆီတွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ရှုပ်ထွေးမှုတွေစတင်ခဲ့တာပါပဲ။
တချို့က စကားလုံးတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးကြတယ်။
တချို့ကတော့ မေးခွန်းတွေနဲ့၊
တချို့ကလည်း စဉ်းစားတွက်ချက်မှုတွေနဲ့၊
သူတို့က ဒီဖြစ်ရပ်ကို
ရှုပ်ထွေးတဲ့ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိတစ်ခုလို ယူဆကြတယ်ထင်ပါရဲ့။
ကျွန်တော့်ခြံဝင်းလေးရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း
သူတို့ရဲ့ခြေရာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေတော့တာပါပဲ။

သွေးနှင်းဆီတွေ ကမ္ဘာမြေကို ဘယ်လိုရောက်ရှိလာကြတာလဲ။
သူတို့ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်ရှိလာကြသလဲ။
သူတို့ဟာ ဘယ်လိုအသုံးဝင်သလဲ၊ ပန်းပွင့်တွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။
နောက်ဆုံးတော့ ဒီရှုပ်ထွေးမှုတွေအားလုံးဟာ
ကျွန်တော့်ဆီကိုဘဲရောက်ရှိလာကြတော့တယ်။

သူတို့အားလုံး လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ထိခဲ့ကြသေးတဲ့ ဒီပန်းပွင့်တွေဟာ
ကမ္ဘာမြေရဲ့ တခြားသောပန်းပွင့်တွေလို အမှန်တကယ်တည်ရှိနေတာပါပဲ။
သူတို့ဟာ စကားလုံးတွေအဖြစ်နဲ့ တည်ရှိနေတာမဟုတ်ဘူး။
မေးခွန်းတွေအဖြစ်နဲ့ ရှင်သန်နေကြတာမဟုတ်ဘူး။
စဉ်းစားတွက်ချက်မှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာလဲမဟုတ်ဘူး။
ကမ္ဘာမြေရဲ့ တခြားသောပန်းပွင့်တွေလိုပါပဲ။
သူတို့ကို နမ်းရှိုက်လိုက်တဲ့အခါ၊ သူတို့ကိုသိမြင်ကြမယ်လို့တွေးမိပါရဲ့။

ဒီအတွေးကြောင့်ပဲ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ
ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့သူတချို့ဆီ
ဒီသွေးနှင်းဆီပွင့်တချို့ကို လက်ဆောင်အဖြစ်သွားပြီးပေးပို့ခဲ့တယ်။
အံ့ဩစရာပါပဲ။
ကျွန်တော့်ရဲ့လက်ဆောင်ကိုလက်ခံဖို့၊
သူတို့အားလုံးဘဲ ခါးခါးသီးသီးပြင်းဆိုခဲ့ကြတယ်။

ပလတ်စတစ် အရေခွံ
၁၉၉၁

သူမရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ကအဝတ်အားလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပုံကျသွားကြပြီ။
ရုပ်ဖျက်ထားတဲ့မှန်တိုင်းတစ်ခုလို တိတ်ဆိတ်တဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ သူမ၊
ငါ့ဆီချဉ်းကပ်လာနေရဲ့။

အဲဒီခဏ၊ ငါ့ကိုငါ မေ့လျော့သွားခဲ့တယ်။

သူမ ပြုံးလိုက်ရဲ့။

နင်းဆီပွင့်ဖတ်လေးတစ်ခုကို မနက်ခင်းလေပြည်က နိုးထစေသလိုမျိုး၊
ငါ့နလုံးသားထဲမတော့ တောမီးလောင်သွားစေမယ့် မှန်တိုင်းတစ်ခုလိုမျိုး။
ထားလိုက်၊ ဘယ်သူမှ မငြိမ်းသတ်လိုက်ကြနဲ့။

သူမရဲ့ အနမ်းတွေကို ငါယုံကြည်တယ်။

ကောင်းကင်ဘုံရဲ့အိပ်မက်တချို့ကို ငါ့နလုံးသားထဲမှာ စိုက်ပျိုးခဲ့လိမ့်မယ်လို့

ငါ မျှော်လင့်ထားခဲ့တယ်။

ရေခဲတောင်တစ်ခုကိုတောင် အရည်ပျော်သွားစေမယ့်နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနဲ့
သူမ၊ ငါ့ကိုနမ်းပစ်လိမ့်မယ်လို့။

တကယ်တော့၊ ငါထင်သလိုမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။

ငါ့နှုတ်ခမ်းတွေက ငါ့ကိုပြန်ပြောနေရဲ့။

သူတို့ တကယ်နမ်းရိုက်လိုက်မိတာက

ပလပ်စတစ်အရေခွံတတ်ထားတဲ့ အေးစက်စက်နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကိုတဲ့။

J

ရုတ်တရက် တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်တဲ့ ငါ့လက်ချောင်းတွေကို
သူမ တအံ့တဩကြည့်နေရဲ့။
ပြီးတော့၊ အဖျားတက်တုန်ရီနေတဲ့ မေးခွန်းတွေ
သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားကနေ ထွက်ကျလာတော့တယ်။

မြစ်တွေထက်ရှည်လျားတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ ငါ ရှင်းပြနေသေးရဲ့။
သူမရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရောက်နေတဲ့
အဲဒီ အေးစက်စက် ပလပ်စတစ်အရေခွံတစ်ခုအကြောင်း။
ဒါပေမယ့်၊ သူမကတော့ အခိုင်အမာယုံကြည်နေဆဲပေါ့။
ဒါတွေဟာ၊ သူမခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ တောက်ပတဲ့အသားတွေလို့။

အဲဒီနောက်တော့ သူမရဲ့ကိုယ်ပေါ်က ပလပ်စတစ်အရေခွံတစ်ခုက
သူမနဲ့ငါကြားမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာစေတော့တာပါပဲ။
ပြီးတော့၊ နှစ်ပေါင်းများစွာဝေးကွာစေတော့တာပါပဲ။
နောက်ထပ်လည်း၊ နှလုံးသားပေါင်းများစွာ...။

မှန်တစ်ချပ်ရုံရှေ့မှာ သူမရပ်နေရဲ့၊
 သူမကိုယ်သူမ စူးစမ်းနေပုံပါပဲ။
 မျက်နှာပေါ်က အညစ်အကြေးတချို့ကို ရေနဲ့သန့်စင်လိုက်တယ်။
 ဒါပေမယ့်၊ ဒါဟာ သူမရဲ့ပလပ်စတစ်အရေခွံကိုတော့
 ကွာကျမသွား စေနိုင်ဘူးပေါ့။
 စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနဲ့ ငါ့ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရဲ့။
 အဲဒီနောက်၊ အရင်နေ့များစွာအတိုင်း အခန်းအပြင်ကို ထွက်သွားတော့တယ်။

သူမ ဘယ်ကိုသွားလိမ့်မယ်ဆိုတာ ငါ မသိဘူး။
 စာသင်ကျောင်းတွေဆီကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘုရားကျောင်းတွေဆီကိုလား။
 ရုပ်ရှင်ရုံတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ပြဇာတ်ရုံတွေဆီကိုလား။
 ဒါမှမဟုတ်၊ စဉ့်ခံပွဲတစ်ခုခု၊ ယဉ်ကျေးမှုအခမ်းအနားတစ်ခုခုဆီ
 သူမရောက်ရှိနေမှာလား။
 သေချာတာတစ်ခုတော့ ငါသိနေရဲ့။
 သူမပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ၊ ပိုပြီးထူထပ်ရှုတ်ထွေးတဲ့ ပလပ်စတစ်အရေခွံတွေ
 သူမကိုယ်ပေါ် ကပ်ပါလာမယ်ဆိုတာပါပဲ။

အခန်းတံခါးဖွင့်သံကြားလိုက်ရတယ်။ သူမပြန်ရောက်လာပြီထင်ရဲ့။
မဟုတ်ဘူး၊ သူမပြန်ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူး။
ဒါ၊ အေးစက်တဲ့ ပလပ်စတစ်အရေခွံတစ်ခု ပြန်ရောက်လာတာ။
နောက်ဆုံးတော့၊ ငါ ရွံရှာဖူးတဲ့ တခြားသောသူတွေအတိုင်းပေါ့။
သူမကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ထူထပ်တဲ့ ပလပ်စတစ်အရေခွံတစ်ခုက
အခိုင်အမာရောက်ရှိနေခဲ့ပြီ။

သူမလျှောက်လာတယ်။ အိပ်ရာပေါ်လဲကျနေတဲ့ငါ့ဆီ၊
သူမပြောနေရဲ့။ ပလပ်စတစ်အရေခွံတတ်ထားတဲ့ စကားလုံးတချို့နဲ့၊
သူမနမ်းလိုက်ရဲ့။ ပလပ်စတစ်အရေခွံတတ်ထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံနဲ့၊
သူမမက်ထားရဲ့။
ပလပ်စတစ်အရေခွံတတ်ထားတဲ့ အေးစက်စက်လက်ချောင်းရှည်တွေနဲ့၊
ပြီးတော့ ငါ့ကိုချစ်နေရဲ့။ ပလပ်စတစ်အရေခွံတတ်ထားတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုနဲ့။

၅

ငါလိုချင်တာ၊ မိတ်ကပ်လိမ်းထားတဲ့ နင်းဆီပွင့်တွေ မဟုတ်ဘူးလို့
သူမကို အော်ပြောလိုက်မိရဲ့။

ပြီးတော့၊ သူမကိုယ်ပေါ်က ပလပ်စတစ်အရေခွံကို ငါ့လက်ချောင်းတွေနဲ့
ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်တယ်။

ဘယ်မှာလဲ။

သူမယုံကြည်ထားသလို လူ့ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးတစ်စက်မှ ထွက်ကျမလာဘူး။
ဒါပေမယ့်၊ သူမကတော့

အသားစတွေစုတ်ပြုသွားသလို နာကျင်စွာအော်ဟစ်နေလေရဲ့။

ပြီးတော့၊ ငါ့ကိုအတင်းအကျပ် ဖက်တွယ်ထားရင်းက သူမ ငိုကြွေးနေ၊
နောက်တော့၊ ငါ့ပုခုံးပေါ် သူမရဲ့မျက်ရည်တချို့ လိမ်ဆင်းလာတော့တယ်။

ဘယ်လောက်စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာပါလဲ။

အဲဒီမျက်ရည်စက်တွေကတော့ ပလပ်စတစ်အရေခွံမဲ့တဲ့

လူသားရဲ့အစစ်အမှန် မျက်ရည်စက်တွေ ဖြစ်နေပြန်ရဲ့။

အမဲလိုက်အက
၁၉၉၁

ယခုနှစ်ပိုင်းအတွင်း မြို့ကလေး၌ အမဲလိုက်ပွဲများ ပေါ်ပေါက်နေသည်။
အံ့သြစရာတော့မဟုတ်ပေ။

မြို့ကလေးသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက

သွေးညှိနံ့လွမ်းသော တောအုပ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေသည်။

မြို့သူမြို့သားများသည် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော တောအုပ်ကလေးကို

ပြန်လည်အသက်သွင်းနေကြလေပြီ။

J

သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် ဦးချိုကိုရရှိနိုင်သည်။
သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အမွေးအတောင်ကိုရရှိနိုင်သည်။
သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အရေခွံကိုရရှိနိုင်သည်။
သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အသွေးအသားကိုရရှိနိုင်သည်။
သို့သော်၊ မြို့သူမြို့သားများသည် ယင်းတို့ကိုအလိုမရှိကြတော့။
ယင်းတို့သည်၊ ညှိစိုသော ရှေးဟောင်းအစားအစာများသာ ဖြစ်ကြသည်။
ယင်းတို့သည်၊
ညစ်ထေးသော ရှေးဟောင်းအသုံးအဆောင်များသာ ဖြစ်ကြသည်။
သေနတ်တစ်လက်ဖြင့် အမဲလိုက်ခြင်းဆိုသည်မှာလည်း၊
သူတို့အတွက် ကြမ်းတမ်းရိုင်းပြသော ပြက်လုံးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပေသည်။
လူငယ်တချို့ကမူ၊ သေနတ်ဆိုသည်ကို
ရှေးဟောင်းအမဲလိုက်လက်နက်တစ်ခုအဖြစ်ပင် မယုံကြည်ကြတော့ချေ။
အမဲလိုက်မှဆိုးများ နှစ်ပေါင်းများစွာကိုင်စွဲလာခဲ့သော ယင်းလက်နက်သည်
ယခုအခါ မြို့ကလေး၏ ရှေးဟောင်းပြတိုက်တစ်ခုထဲ၌
အေးခဲတောင့်တင်းနေပြီဖြစ်ပေသည်။

အချိန်အတော်ကြာ ဖတ်ပြီးသည့်နောက်
လက်ထဲမှ 'အမဲလိုက်အက' မဂ္ဂဇင်းကို သူမလွှတ်ချလိုက်သည်။

မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာများပေါ်၌

မြို့ကလေး၏ ကျော်ကြားသောအမဲလိုက်သမားတချို့အကြောင်း
ဖော်ပြထားပေသည်။

သူတို့ရရှိသော သားကောင်များ၏တန်ဖိုးမှာလည်း

အမဲလိုက်မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် တပ်မက်စရာကောင်းလှသည်။

သို့သော်၊ သူမကတော့ ယင်းတန်ဖိုးများကို စိတ်မဝင်စားလှချေ။

သူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမဲလိုက်အတတ်ပညာကိုသာ

သူမအရူးအမူးဖြစ်နေမိသည်။

သူတို့၏ အမဲလိုက်နည်းများမှာ သိမ်မွေ့လွန်းလှပြီး၊

ကကွက်တစ်ခုကဲ့သို့ လှပသေသပ်လှသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း၊ အားလုံးက 'အမဲလိုက်အက' ဟု

ပြောဆိုသုံးနှုန်းတတ်ကြသည်။

ဒီလောက်များတဲ့ သားကောင်တွေရရှိဖို့၊

ဘယ်လိုအမဲလိုက်အကမျိုးတွေ သူတို့ကကြမလဲဆိုတာ

စိတ်ကူးထဲမှာ သူမပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။

မကြာမီ၊ အေးစက်သောအပြုံးတစ်ခုက

သူမနှုတ်ခမ်းများပေါ် ရောက်ရှိလာသည်။

ဒီလို ကကွက်အသစ်အဆန်းတစ်ခုက

ဘယ်လိုသားကောင်မျိုးနဲ့ လိုက်ဖက်မလဲဆိုတာ

သူမ သိရှိသွားပြီလေ။

အမဲလိုက်အကကို တွေ့မြင်ခံစားဖို့ရန်မှာ မခက်လှချေ။
 မြို့ကလေး၏ လမ်းမများပေါ်၌လည်းကောင်း၊
 တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲ၌လည်းကောင်း။
 အမဲလိုက်အကသည် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာတတ်ပေသည်။
 တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှုတ်ခမ်းများမှလည်းကောင်း၊
 မျက်ရည်အတုတို့ဖြင့် စိုစွတ်နေသော မျက်လုံးတချို့မှလည်းကောင်း။
 အမဲလိုက်အက ပေါ်ထွက်လာတတ်ပေသည်။
 တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရန်သူများကသာမဟုတ်၊
 သင်၏အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတချို့ကပင်
 အမဲလိုက်အကကို ကပြတတ်ကြ၏။
 သူတို့၏ကကွက်များသည်လည်း အမြဲတစေ ဆန်းသစ်လှပနေတတ်သည်။
 ကကွက်များပြီးဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင်
 သင်နောက်တစ်ကြိမ် တပ်မက်စွာတောင့်တမိနေပေဦးမည်။
 သို့သော် ကြာမြင့်စွာမစောင့်ဆိုင်းရပါ။
 အမဲလိုက်အကသည် သင့်ထံမှတစ်စုံတစ်ခုကို ဖဲ့ယူသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊
 ထိတ်လန့်ကြေကွဲစွာ နားလည်ရပေတော့မည်။

မြို့ကလေး၏ ညနေခင်းမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။
 လမ်းမများပေါ်၌ လူတချို့ ငြိမ်သက်စွာရွေ့လျားနေကြသည်။
 သို့သော်၊ သူတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများထဲ၌
 ဆာလောင်တပ်မက်မှုများက ဆူညံစွာပေါက်ကွဲနေကြသည်။
 သူတို့၏ တောက်လောင်သောမျက်လုံးများက
 သားကောင်ကို အငမ်းမရရှာဖွေနေကြသည်။
 သူတို့အားလုံး၊ ခပ်ညံ့ညံ့မှဆိုးများ
 ဒါမှမဟုတ် ခပ်ညံ့ညံ့သားကောင်များဖြစ်ကြောင်း
 သူမ ကောင်းစွာရိပ်မိနေသည်။

သူတို့၏ အပေါ်စားအမဲလိုက်အကများကို သူမစိတ်မဝင်စားပါ။
 သို့သော်၊ နောက်ထပ်ခြားနားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုက
 သူမ၏ မျက်လုံးများကို ရပ်တန့်သွားစေသည်။
 ထိုခဏ၌ပင်၊ နေဝင်ချိန်တစ်ခုကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသော သူ့ကို
 သူမ တွေ့ရှိသွားလေတော့သည်။

အလုံပိတ်ထားသော အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုစီထဲ၌ သူတို့ညစာစားနေကြပြီ။
 တချို့၏ ပန်းကန်များထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုရှိနေသည်။
 တချို့၏ လျှာများပေါ်၌ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရှိနေသည်။
 တချို့၏ စားပွဲများပေါ်မှာ စည်းစိမ်ရှိနေသည်။
 သူတို့အားလုံး တတ်နိုင်သမျှ တိတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်နေကြသည်။
 သို့သော်၊ သူတို့ဆီမှ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံ၊
 တစ်ခါတရံ အော့အန်သံများ မကြာခဏကြားနေရသည်။
 ဒီနေ့အဖို့၊ သူတို့အားလုံးအောင်နိုင်သော မုဆိုးများဖြစ်ကြသည်။
 သို့သော်၊ ထိုမုဆိုးအားလုံးပင်
 အကြိမ်များစွာ သားကောင်များ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးလေသည်။
 ထိုမုဆိုးအားလုံးပင်၊ အကြိမ်များစွာ ဒဏ်ရာဖြင့် ညည်းညူခဲ့ကြဘူးလေပြီ။

၇

သူမ၏အခန်းကျဉ်းလေးကို နောက်ကျစွာ သူမပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။
 ပြီးဆုံးခဲ့သော အမဲလိုက်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး၊
 သူမ ခုထိ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သံသယဖြစ်နေမိသည်။
 သူမအသုံးပြုခဲ့သော အမဲလိုက်ကကွက်တိုင်း၏ လျှိုဝှက်ချက်အားလုံးကို
 သူ ကြိုတင်သိနေခဲ့သည်။
 အမဲလိုက်ပွဲ နောက်ဆုံးအချိန်၌၊
 သူ၏ တစ်ခုထဲသော အမဲလိုက်ကကွက်ကသာ
 သူမအတွက် အသက်ရှူရပ်တန့်သွားအောင် တုန်လှုပ်သွားစေခဲ့သည်။
 သို့သော်၊ သူ အမဲလိုက်အကကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ရပ်တန့်ပစ်ခဲ့သည်။
 ဒါကြောင့်လည်း၊ အခုအချိန်၌
 သူမပေးခဲ့သောဒဏ်ရာဖြင့် သူလဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။
 သူကတော့၊ သူမကို ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးမှ မပေးခဲ့ပါ။
 သူ ဒဏ်ရာရနေသည့်အချိန်မှာတောင်
 တိတ်ဆိတ်သော အပြုံးလေးတစ်ခု သူမကိုပေးအပ်ခဲ့ပါသေးသည်။
 သူမ အနိုင်ရရှိခဲ့ပါသလား။ မဖြစ်နိုင်ပါ။
 ယခုအချိန်၌ အမဲလိုက်ခြင်းနှင့် သူမကိုယ်သူမအပေါ်
 မုန်းတီးစွာ စက်ဆုတ်ရွံရှာသွားခဲ့ပြီ။
 ထို တိတ်ဆိတ်သော အပြုံးတစ်ခုက
 သူမထံမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ယူဆောင်သွားခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

လွန်ခဲ့သောနှစ်များစွာက တောအုပ်ကလေးမှာ
 အမဲလိုက်ပွဲများကြောင့်
 သွေးအိုင်များ၊ အော်ဟစ်ညည်းညူသံများဖြင့် အရုပ်ဆိုးခဲ့ရသည်။
 မြို့ကလေးမှာမူ၊ သပ်ရပ်တိကျစွာလှပနေမြဲဖြစ်သည်။
 သို့သော်
 မမြင်ရသောသွေးအိုင်များ၊ တိတ်ဆိတ်သောအော်ဟစ်ညည်းညူသံများ၊
 ပြန်မရနိုင်သောဆုံးရှုံးမှုများဖြင့် ပြည့်နက်နေတော့သည်။

Myint Moe Aung

song writer, self study

- 1964 - born in Pathein, Myanmar
- 1985 - B.Com,
Yangon Economic University,
Myanmar
- 1987 - ' Black River ' guitar sketches,
collaborated with Po Po,
' untitled ' solo show
- 1989-93 - ran a guitar training class, Pathein
- 1990 - started writing poems
- 1994 - started writing songs
- 1997 - ' Primitive Pieces ' music series,
collaborated with Po Po,
' solidconcepts ' solo show

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၀၄/၂၀၀၃(၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၄၁၀၅၀၅

ထုတ်ဝေသူ နှင့် ပုံနှိပ်သူ
တိုင်းလင်းစာပေ
ဒေါ်ရွှေအိမ် (မြ ၀၁၂၉၉)
အမှတ် ၈/၆၅၊ အုပ်စု(၃)
အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ စော်ဘွားကြီးကုန်း
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

စာအုပ်ချုပ်
ကိုမြင့်

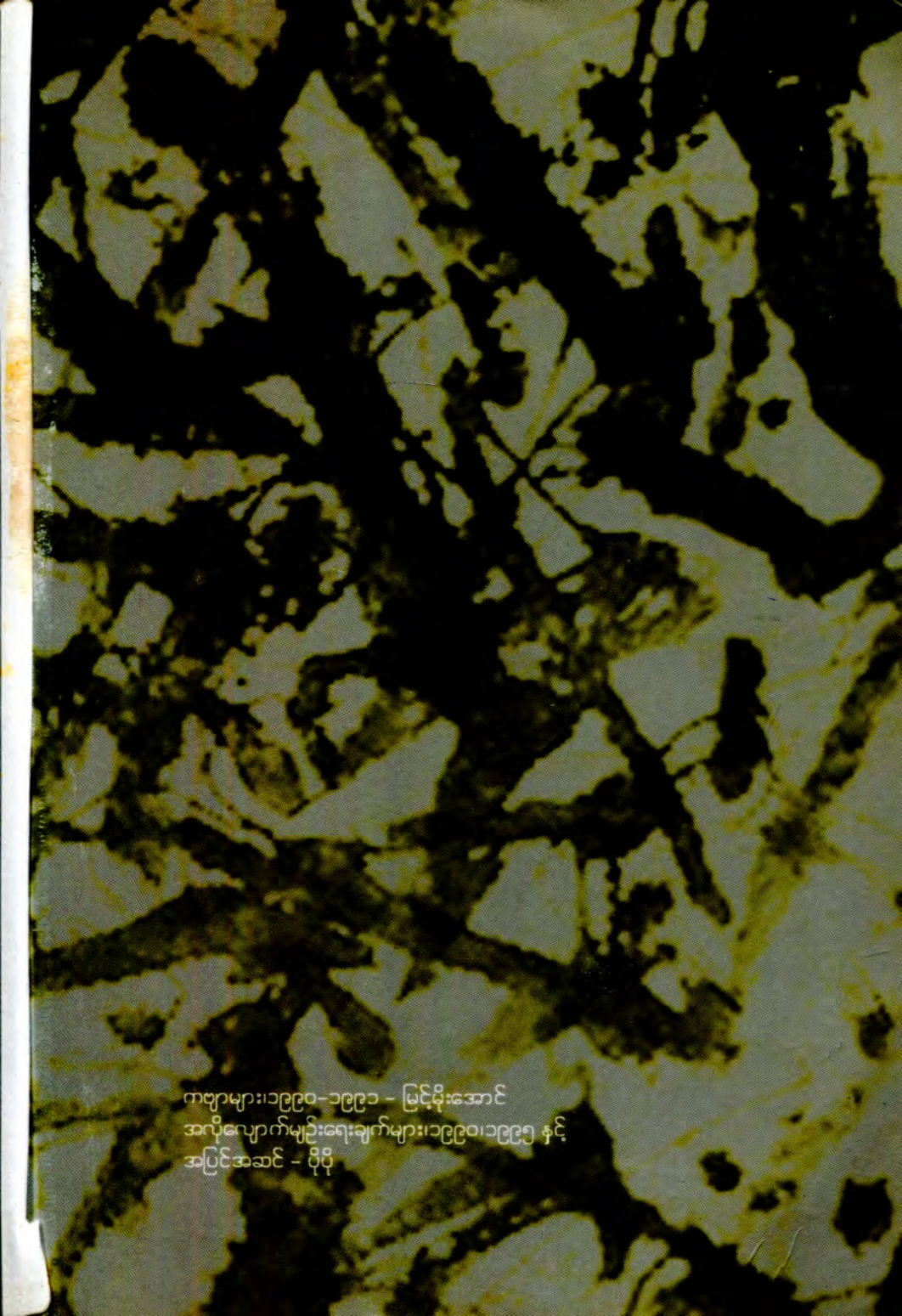
ဖြန့်ချိရေး

de ye oo publishing house

အမှတ် ၂၂၇၊ ၂၉လမ်း(အထက်)
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၃၇၆၂၄၉၊ ၇၀၅၇၃၆

အုပ်စု - ၁၀၀၀
တန်းဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်
၂ ၀ ၀ ၅ ၁ ၆ ၈
ပထမအကြိမ်

ကဗျာများ၊ ၁၉၉၀-၁၉၉၁ - မြင့်မိုးအောင်
အလိုလျောက်မျဉ်းရေးချက်များ၊ ၁၉၉၀၊ ၁၉၉၅ နှင့်
အပြင်အဆင် - ပီပီ